

GEWOON ANDERS KUNNEN ZIJN

MENSEN MET EEN BEPERKING HEBBEN DEZELFDE WENSEN ALS IEDER ANDER. ZE WILLEN EEN GELUKKIG LEVEN EN HUN EIGEN KEUZES KUNNEN MAKEN. DAT VALT NIET ALTIJD MAKKELIJK TE ORGANISEREN, MAAR MET EEN FLINKE DOSIS DOORZETTINGSVERMOGEN IS VEEL MOGELIJK.

Gerard Meyer

J Je moet spontaan zijn en niet al te moeilijk, zegt Angela van 17, en alles kunnen, vindt Jesse (19). Het wervingsfilmpje op de website van Levin Zorg laat zien wat jongeren met een beperking verlangen van een nieuwe begeleider. En wat ze zoal doen wanneer ze met een hele groep op een boerderij logeren. Potje voetballen,

schommelen, kaarten, ontbijten aan een lange tafel. En vooral wat iedereen op die leeftijd doet: lol maken.

Verfrissend vrolijk oogt de site van Levin. Dat is precies de bedoeling, zegt directeur Gerard Meyer: "Het laatste wat we willen is betuttelen." Levin biedt mensen met een beperking huisvesting, dagbesteding, opvang- en logeermogelijkheden en individuele begeleiding. Ouders kunnen bij de zorgorganisatie bijvoorbeeld gespecialiseerde naschoolse opvang inkopen.

Knokken voor je kind

Een prangende vraag voor ouders van een gehandicapt kind is hoe het verder moet wanneer hij of zij volwassen wordt en zij er zelf niet meer zijn. Met gelijkgestemden een wooninitiatief starten is een manier om de toekomst van hun kind veilig te stellen. Maar dat gaat niet vanzelf; je moet de juiste instanties meekrijgen en vastgoed vinden waar de jongeren kunnen wonen. Gerard: "De ouders van Dol-Fijn, het wooninitiatief in Overveen waaraan we hebben bijgedragen (lees ook het artikel op pagina 75, *red.*), zijn daar elf jaar mee bezig geweest."

Ondanks goede intenties stranden plannen soms. Zowel de toekomstige bewoners als hun families moeten een klik hebben, want ze gaan een jarenlange samenwerking aan. Gerard: "Deze ouders hebben vaak vanaf dag één moeten knokken voor hun kind. De betrokkenheid is groot, maar ieder vult die op z'n eigen manier in. Het is dus niet vanzelfsprekend dat mensen elkaar vinden."

Regelzucht

Levin kijkt welke zorg iemand nodig heeft en of die past binnen zijn of haar persoonsgebonden budget (pgb). Dat is een subsidie waarmee mensen voor zichzelf of hun kinderen zorg kunnen inkopen. De zorg die ze zoeken bestaat vaak wel, maar

familieleden hebben de grootste moeite passende, betaalbare oplossingen te vinden. In Gerards visie is het Nederlandse systeem veel te ingewikkeld. Voorheen viel alle zorg voor mensen met een beperking onder de AWBZ. Tegenwoordig is er de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) voor jeugdzorg en lichtere begeleiding; zwaardere zorg valt onder de Wet langdurige zorg (Wlz). Gerard: "En dan heb je vaak nog te maken met zorgverzekeraars, omdat zij meestal de thuiszorg financieren. Ga er maar aan staan."

De regelzucht van de overheid is hem een doorn in het oog, waarschijnlijk omdat hij zelf pas na een lange carrière in het bedrijfsleven ging ondernemen in de zorg. Een van zijn eerste opdrachten was het opzetten van een commerciële afdeling voor een zorgorganisatie. Het duurde lang om veranderingen voor elkaar te krijgen. "Ik vroeg me af: begrijp ik de mensen in de zorg niet of begrijpen zij mij niet? Voor het antwoord ben ik gaan werken bij een adviesbureau in de zorgsector. Zo zag ik tientallen instellingen van binnen."

Zelfstandig wonen

Nadat Gerard opnieuw een eigen bedrijf was gestart, deed hij in opdracht onderzoek naar de markt van pgb's. Hij concludeerde dat die sterk groeide en dat steeds meer mensen regie over hun eigen zorg willen hebben. Gerard: "Een pbg is een geëigend middel daarvoor, mits je het goed gebruikt. Veel grote zorgorganisaties bleken niet in staat de gevraagde diensten te leveren en administratief was het een janboel. Om dat beter te organiseren is Levin opgericht. Aangezien ik het onderzoek had gedaan, vroeg de Raad van Bestuur van Middin, de moederorganisatie van Levin, me als mede-eigenaar. Zo begon ik in 2011 in m'n eenjje op kantoor. Inmiddels zijn we, alle begeleiders meegerekend, met 150 collega's."

Zijn interesse in gehandicaptenzorg werd aangewakkerd tijdens een bezoek aan een dagopvanglocatie voor jonge kinderen: "Er kwam een meisje naar me toe in een prachtig jurkje. Je zag niets aan haar, maar ze had een ernstige vorm van autisme. Om wat voor reden ook vond ze mijn schoenen mooi. Ze kwam naast me zitten en omarmde mijn schoenen. Dat ontroerde me enorm." Inclusie, daar draait het volgens hem om. In zijn ogen betekent meedoen in de maatschappij dat je werk hebt of een andere bezigheid, een

fijne plek om te wonen en vrije tijd waar je van geniet. "Daarin zijn we allemaal gelijk. Hooguit hebben mensen met een beperking niet alle mogelijkheden om dat voor zichzelf te regelen. Daar helpen we ze bij. Zo kunnen veel gehandicapte jongeren met begeleiding prima zelfstandig wonen. Dat willen de meesten ook, maar het wordt ze bijna onmogelijk gemaakt."

Marktgericht

Binnen de zorg heeft commercie nog vaak een vieze bijmaak. Geld verdienen is bij Levin niet de insteek, maar de activiteiten moeten wel kostendekkend zijn. Dat vereist marktgericht werken, meent Gerard: "Mensen zijn geen patiënt bij ons, maar klant. Aan het einde van de maand sturen we ze een factuur. Dat houdt de relatie zuiver en gelijkwaardig."

Levin heeft inmiddels negen wooninitiatieven begeleid, de meeste in de regio Den Haag. Gerard woont in Aerdenhout en wil het werkgebied naar Kennemerland

'Deze ouders hebben vaak vanaf dag één moeten knokken voor hun kind'

uitbreiden. Met Dol-Fijn is er een begin. Families in de omgeving die woonmogelijkheden zoeken voor hun gehandicapte kind, broer of zus nodigt hij uit contact op te nemen. Dat geldt ook voor mensen die bij een kleine zorgorganisatie willen werken. Gerard: "Bij ons hoef je niet elke vijf minuten administratief te verantwoorden. Sommige ouders zeggen tegen de begeleider: 'ik wil liever dat je tijd aan mijn kind besteedt dan dat je uitgebreid opschrijft wat jullie op een middag doen'. Ook dat hoort bij marktgericht werken: luisteren naar ouders. Zij kennen hun kind het best." ■